

Книга Даниїла — номер сто тридцять вісім

Розкриття Даниїла 11: Пророча подорож крізь історію

Jeff Pippenger

2024-03-15

Сороковий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла є одним із найглибших віршів Божого Слова. Пророчі історії, представлені в ньому, — це місце, де поєднуються «колеса в колесах» з видіння пророка Єзекіїля. У ньому через час кінця міллеритського руху в 1798 році, а також час кінця руху третього ангела в 1989 році, змальовано внутрішню та зовнішню історії Божого народу останніх днів. У цьому вірші міститься звістка про наближення суду, що прийшла з першим ангелом у 1798 році, і веде аж до недільного закону вірша сорок першого. Отже, цей вірш представляє слідчий суд над Божою церквою, що починається з померлих, триває до запечатання ста сорока чотирьох тисяч, і те, як Бог вивергне лаодикійський адвентизм зі Своїх уст.

Історія від того моменту, коли папство отримало свою смертельну рану в 1798 році, до того, як ця смертельна рана загоїться у вірші сорок першому, представлена в історії вірша. Від вірша сорок першого і далі все подано в контексті наростаючих виконавчих Божих судів, які починаються в тому вірші. У цьому пророчому сенсі вірш сороковий — це кінець одинадцятого розділу книги Даниїла, а перший і другий вірші цього розділу — початок. Одинадцятий розділ зображує повстання антихриста, десятий розділ представляє початок видіння при ріці Хіддекел, а дванадцятий розділ — кінець. Десятий і дванадцятий розділи уособлюють перше й останнє, а одинадцятий розділ — повстання посередині.

Десятий і дванадцятий розділи однакові, бо, на відміну від одинадцятого розділу, вони передають досвід Даниїла у зв'язку з видінням, а одинадцятий розділ — це видіння. Десятий розділ — це перша літера єврейського алфавіту, одинадцятий розділ — тринадцята бунтівна літера єврейського алфавіту, а дванадцятий розділ — остання літера алфавіту. Видіння при річці Хіддекел — це «Істина».

В одинадцятому розділі початок ілюструє кінець, бо Христос ніколи не змінюється. Кінцева історія, представлена у сороковому вірші, — це час випробування образу звіра. Той час випробування завершується знаком звіра, який представлений у сорок першому вірші. Отже, перший і другий вірші повинні стосуватися часу запечатування ста сорока чотирьох тисяч, адже той період також є періодом формування образу звіра.

Господь ясно показав мені, що образ звіра сформується перш ніж закриться час випробування; бо це має стати великим випробуванням для Божого народу, через яке вирішиться їхня вічна доля...

"Це випробування, яке люди Божі повинні пройти, перш ніж вони будуть запечатані."
Manuscript Releases, том 15, 15.

Завжди є дві віхи, які позначають час кінця. У реформаційному русі Мойсея це було народження Аарона, а через три роки — народження Мойсея. У реформаційному русі виходу з Вавилону та відбудови храму це був цар Дарій, за яким пішов цар Кир. У реформаційному русі Христа це було народження Івана Хрестителя, а через шість місяців — народження Христа. У реформаційному русі міллеритів це була смерть папської системи в 1798 році, а в 1799 році — смерть папи. У реформаційному русі третього ангела це були президент Рейган і президент Буш-старший, які обидва представляли 1989 рік. У десятому розділі книги Даниїла, у першому вірші, ми знаходимо згадку про царя Кира.

У третьому році Кіра, царя Персії, було відкрито Даниїлові, якого називали Валтасаром, слово; і те слово було правдиве, але призначений час був далекий; і він зрозумів те слово й мав розуміння у видінні. Даниїла 10:1.

У наступних віршах десятого розділу ми бачимо досвід Даниїла, поданий як пролог до того, як Гавриїл в одинадцятому розділі передасть видіння пророчої історії. Кир позначає час кінця, бо раніше Кир, небіж Дарія, був полководцем Дарія, який убив Валтасара, тим самим позначивши кінець сімдесятирічного полону, який був прообразом 1260-річного полону духовного Ізраїлю в духовному Вавилоні з 538 до 1798 року.

«Божа церква на землі перебувала воістину в неволі впродовж цього тривалого періоду невинних переслідувань, так само як і діти Ізраїлю перебували в полоні у Вавилоні під час вигнання». Пророки і царі, 714.

Як кінець 1260 років у 1798 році позначив час кінця, так і кінець 70 років позначив «час кінця» для тієї історії. Обидва — Дарій і Кир — представлені під час смерті Валтасара та кінця Вавилонського царства, адже Кир, як полководець Дарія, який виконав цю справу, представляв Дарія. Коли Джорджа Буша-старшого було інавгуровано 20 січня 1989 року, Рейган був президентом упродовж перших дев'ятнадцяти днів 1989 року.

Видіння Хіддекелю почалося у час кінця, у третій рік Кира. Коли Гавриїл починає розгортати Даниїлові пророчу історію одинадцятого розділу, він спершу посилається на перший рік Дарія, щоб чітко встановити, що видіння пророчої історії, яке він збирався представити Даниїлові, починається в останній час кінця, у 1989 році, бо всі пророки більше говорять про останні дні, ніж про дні, в яких вони жили.

Але я покажу тобі те, що записано в Писанні істини: і немає нікого, хто підтримує мене у цих речах, окрім Михаїла, вашого князя. А я також у перший рік Дарія мідянина, сам я, став, щоб утвердити й зміцнити його. Даниїла 10:21, 11:1.

У першому році Дарія, що представляє час кінця в 1989 році, Гавриїл «став», тим самим вказуючи, що в «час кінця» прибуває ангел. У 1798 році прибув перший ангел, а в 1989 році — третій ангел. Лише коли у 2001 році звістка третього ангела була підсилена, розпочалося запечаткування третього ангела, але рух третього ангела, який прибув у 1989 році, представлений тим, що Гавриїл стоїть у час кінця. Гавриїл збирається показати Даниїлові «те, що записано в писанні істини», а видіння Хіддекелю має ознаку «Істини», яку Гавриїл ось-ось викладе.

У чотирнадцятому вірші десятого розділу Гавриїл уже сповістив Даниїлові, що те, про що він говорив у видінні при річці Хіддекел, — це "що станеться з Божим народом в останні дні".

Тепер я прийшов, щоб дати тобі зрозуміти, що спіткає твій народ в останні дні: бо видіння це ще на багато днів. Даниїла 10:14.

Другий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла містить знання, яке було відкрите у час кінця в 1989 році, і вказує на те, що «спіткає» Божий народ «в останні дні».

А тепер я покажу тобі істину. Ось у Персії ще постануть три царі; а четвертий буде набагато багатший за них усіх, і своєю силою, завдяки своєму багатству, він підбурить усіх проти царства Греції. Даниїла 11:2.

Кір є прообразом другого царя з 1989 року. Він — цар Мідійсько-перської імперії, яка в біблійному пророцтві про останні дні представляє царство, що складається з двох рогів, представлених мідіянами та персами. Після другого царя царства дворогого звіра із землі у час кінця, у 1989 році, мало бути ще три царі (Клінтон, Буш останній, Обама), а потім мав бути цар, який був набагато багатший за них усіх. Три царі, що йшли після Буша першого, розбагатіли після своїх президентств і лише тому, що стали президентами. Трамп, четвертий, який був набагато багатший і був найбагатшим президентом за всю історію, не заробив свої гроші тому, що був президентом, а насамперед завдяки діяльності у сфері інвестицій у нерухомість, задовго до того, як балотувався в президенти.

Колись найбагатшим президентом в історії США, якщо говорити відносно, був перший президент Сполучених Штатів. До Дональда Трампа Джордж Вашингтон був найбагатшим президентом в історії США, і свої статки він нажив, як і Дональд Трамп, завдяки інвестиціям у нерухомість. І Вашингтон, і Трамп прийшли до президентства з нетрадиційним політичним досвідом. Вашингтон передусім був військовим лідером до того, як стати президентом, а Трамп був бізнесменом і телезіркою, який, подібно до Вашингтона, не мав жодного попереднього політичного досвіду.

Обидва президенти були відомі своїми сильними особистостями та стилями лідерства, хоча виявляли ці риси доволі по-різному. Вашингтон був відомий своїм стоїчним, спокійним і впевненим лідерством та об'єднаною присутністю під час війни за незалежність і в перші роки республіки, тоді як Трамп відомий своїм напористим підходом до лідерства та врядування. І Вашингтон, і Трамп викликали значні суперечки, хоча з дуже різних причин. Вашингтон, хоч і широко шанований, у свій час зазнавав критики з різних питань, зокрема через його погляди на рабство. Президентство Трампа було позначене численними суперечками, зокрема використанням ним «образливих твітів» у соцмережах, рішеннями у руслі політики «Америка насамперед» та його власною самосвідомістю.

Найбагатший і шостий президент мав розбурхати глобалістські сили дракона. Коли ми накладаємо історію другого вірша одинадцятого розділу на історію періодів 1776, 1789 та 1798 років, ми знаходимо додаткові відомості щодо останнього президента земного звіра, бо

Ісус ілюструє кінець початком. Перші два періоди, представлені 1776 і 1789 роками, слугують двома свідками того, що останній президент буде восьмим президентом, який був із числа семи. Трамп був шостим президентом після Рейгана, і як восьмий президент він буде «із семи». Останній, восьмий президент правитиме, коли Сполучені Штати сформуєть образ «для» і «від» звіра.

Президент, який правитиме, коли образ звіра буде сформовано Сполученими Штатами, має бути восьмим, тобто з семи, як про це свідчать Пейтон Рендолф і Джон Генкок. Папство є восьмою головою, що була з семи, і воно отримало пророчу смертельну рану. Щоб бути образом папства, восьмий президент, який є з семи, також повинен мати пророчу ознаку того, що він пророко «поранений» або «убитий».

Папство отримало свою смертельну рану від сили дракона (Франції), сили, з якою воно боролось ще від того часу, коли Павло зазначив, що таємниця беззаконня (людина гріха) вже тоді діяла. Дракон язичництва стримував папство від сходження на престол, що відбулося у 538 році.

З самого початку папства й аж до його остаточної загибелі воно бореться проти сил дракона. Образ папства вимагає, щоб образ боровся із силою дракона. У сімнадцятому розділі Об'явлення папство, яке є восьмою головою, тобто з тих семи голів, зрештою спалюють вогнем, а її плоть з'їдають десять царів. В обох смертях (1798 року й в останні дні) папський звір вбитий силою дракона. Щоб Сполучені Штати створили образ звіра, восьмого президента також мала б вбити сила дракона, з якою вони воювали, а шостий цар після часу кінця в 1989 році — це цар, який збурих усі сили дракона.

Рональд Рейган був відступником від протестантської віри, а Джордж Буш-старший був класичним глобалістом. Одна з його відомих цитат — це та, де він збрехав, заявивши 18 серпня 1988 року: "А я — той, хто не підвищуватиме податки. Мій опонент тепер каже, що підвищить їх як останній захід, або як третій захід. Але коли політик говорить так, ви знаєте, що саме до цього заходу він і вдається. Мій опонент не виключає підвищення податків. А я — виключаю. І Конгрес тиснутиме на мене, щоб я підвищив податки, а я скажу: ні. І вони тиснутимуть, а я скажу: ні; і вони тиснутимуть знову, і все, що я зможу їм сказати: читайте по губах: ніяких нових податків."

Окрім тієї публічної брехні, що притаманна представникові влади дракона, його найвідоміша цитата пролунала на спільному засіданні Конгресу 11 вересня 1990 року, де він сказав: «Тепер ми можемо бачити, як на обрії постає новий світ. Світ, у якому є цілком реальна перспектива нового світового порядку. Словами Вінстона Черчилля, „світовий порядок“, у якому „принципи справедливості та чесної гри ... захищають слабких від сильних ...“. Світ, у якому Організація Об'єднаних Націй, звільнена від глухого кута холодної війни, готова втілити історичне бачення своїх засновників». Буш-старший був глобалістом, навіть якщо називав себе республіканцем.

Білл Клінтон був першим президентом, який провів свою інавгураційну церемонію біля Меморіалу Лінкольна, що означає, що він повернувся спиною до Лінкольна і повернувся

обличчям до обеліска Монумента Вашингтона — обеліска, який зсередини наповнений символами масонства. І обеліск, і символи масонства, до яких він повернувся обличчям, лживо присягаючи на вірність Конституції, свідчили не лише про те, що він відвернувся від антирабовласницького символу Меморіалу Лінкольна, але й про те, що обрана Клінтоном історична позиція узгоджується з його промовою прийняття, у якій він хвалив професора, у якого навчався в єзуїтському університеті, який він відвідував.

Той професор, Керрол Куїглі, написав книгу «Трагедія і надія: Історія світу в наш час», опубліковану 1966 року, яку правильно й широко розуміють як «біблію глобалістських ідей». Як Коран для ісламу, і як «Мораль і догма Давнього й Прийнятого Шотландського Обряду масонства», написана Альбертом Пайком і видана 1871 року, вважається найповнішим викладом езотеричних учень масонства; або як «Книга Мормона» для Святих останніх днів, книга Куїглі є біблією глобалістської філософії. Більшість знала б, якби Клінтон вихваляв Мухаммеда з Корану, або якби він вихваляв Джозефа Сміта з «Книги Мормона», і дехто знав би, ким був Альберт Пайк, але небагато знали, що похвала Клінтона на адресу Куїглі відповідала його власному глобалістському порядку денному та його відмові від принципів, які уособлював Авраам Лінкольн.

У промові Клінтон сказав: «Підлітком я почув заклик Джона Кеннеді до громадянського служіння. А потім, будучи студентом Джорджтаунського університету, я почув, як цей заклик розтлумачив професор на ім'я Карролл Квіглі, який сказав нам, що Америка була найвеличнішою нацією в історії, тому що наш народ завжди вірив у дві речі: що завтрашній день може бути кращим за сьогоднішній і що кожен із нас має особисту моральну відповідальність зробити так, щоб це сталося». Ідея Карролла Квіглі щодо того, як «знову зробити Америку великою», полягала в тому, щоб Сполучені Штати поступилися своїм національним суверенітетом на користь Організації Об'єднаних Націй. Клінтон був демократом, глобалістом, представником дракона.

«Який батько, такий і син», Джордж Буш-молодший був глобалістом, і так само був його батько — глобаліст, який заявляв, що є республіканцем. Яблуко від яблуні недалеко падає. Біблія ставить риторичне запитання: «Чи можуть двоє йти разом, якщо не будуть згодні?» Досить лише простежити численні ініціативи, які Буш-молодший здійснював разом із Біллом та Гілларі Клінтон, щоб побачити, з ким погоджувався Буш-молодший.

Барак Гусейн Обама зробив заяву про фундаментальне перетворення Сполучених Штатів під час передвиборчого мітингу незадовго до того, як його було обрано Президентом. 30 жовтня 2008 року в місті Колумбія, штат Міссурі, Обама сказав: «Ми за п'ять днів від фундаментального перетворення Сполучених Штатів Америки». Ця заява була частиною ширшого послання Обама про «надію і зміни», що було центральною темою його президентської кампанії 2008 року, підкреслюючи його відданість значним політичним реформам і іншому курсу для країни. Напрямок, у який він повернув країну, включав драконячу політику глобалізму, антибілій курс, проабортну позицію, протидію викопному паливу, антиамериканський про-глобалізм, Різноманіття, Рівність, Інклюзію, фальшиву історію критичної теорії раси тощо. Обама був не просто організатором громади; він був і

досі є представником глобалістського порядку денного драконячої сили.

Трамп, однак, на відміну від типового сучасного політика, виконав більше обіцянок, ніж усі інші семеро президентів за період, починаючи з 1989 року, разом узяті. Він був відданий меті знову зробити Америку великою і, намагаючись це здійснити, сколихнув глобалістські владні кола не лише у Сполучених Штатах, а й у всьому світі.

Немає жодних доказів того, що Джо Байден — хтось інший, ніж ще один глобаліст.

Звір католицизму вів затяжну війну з драконячими силами, і президент, який буде при владі, коли Сполучені Штати сформуєть образ папства, з пророчої необхідності перебуватиме в боротьбі з драконячими силами. Жоден із президентів, що нині живі, окрім Дональда Трампа, не вів би війни з драконячими силами, адже демократи — відкриті глобалісти (дракони), а останній Джордж Буш був, як і його батько (формально республіканець, який насправді є глобалістським драконом), бо Ісус завжди ілюструє останнє першим.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

На народ Божий чекає велика криза. На світ чекає криза. Найвирішальніша боротьба всіх віків уже перед нами. Події, які понад сорок років ми, на підставі пророчого слова, оголошували такими, що насуваються, тепер відбуваються на наших очах. Вже перед законодавцями країни поставлено питання про поправку до Конституції, що обмежує свободу совісті. Питання примусового святкування неділі стало предметом загальнонаціонального інтересу й значення. Ми добре знаємо, яким буде наслідок цього руху. Але чи готові ми до цього протистояння? Чи вірно ми виконали обов'язок, який Бог доручив нам: попередити людей про небезпеку, що стоїть перед ними?

Є багато таких, навіть серед тих, хто залучений до цього руху за примусове дотримання неділі, які засліплені щодо наслідків, що спричинить цей крок. Вони не бачать, що завдають прямого удару по релігійній свободі. Багато хто ніколи не зрозумів вимог біблійної Суботи та тієї хибної основи, на якій ґрунтується недільна інституція. Будь-який рух на користь релігійного законодавства насправді є актом поступки папству, яке впродовж багатьох століть послідовно вело війну проти свободи совісті. Дотримання неділі як так званої християнської інституції завдячує своїм існуванням «таємниці беззаконня»; а його примусове запровадження стане фактичним визнанням принципів, які є наріжним каменем римського католицизму. Коли наша нація настільки зречеться принципів свого державного устрою, що ухвалить недільний закон, протестантизм цим актом подасть руку папству; це не буде нічим іншим, як оживленням тиранії, яка давно з нетерпінням чатувала на нагоду знову розгорнутися в активний деспотизм.

Рух Національної Реформи, здійснюючи повноваження релігійного законодавства, коли повністю сформується, виявить ту саму нетерпимість і гноблення, які панували в минулі віки. Тоді людські собори привласнювали собі прерогативи Божества, пригнічуючи своєю деспотичною владою свободу совісті; а на тих, хто противився їхнім диктатам, чекали ув'язнення, вигнання та смерть. Якщо папізм або його принципи знову будуть

узаконені й піднесені до влади, вогонь переслідувань знову розгориться проти тих, хто не пожартує совістю і правдою на угоду поширеним помилкам. Це зло стоїть на порозі здійснення.

"Коли Бог дав нам світло, яке показує небезпеки перед нами, як ми можемо бути чистими в Його очах, якщо ми занедбуємо докладати всіх зусиль, на які ми спроможні, щоб донести його до людей? Чи можемо ми бути задоволені тим, щоб залишити їх зустріти це доленосне питання без попередження?" Свідчення, том 5, 711, 712.